

A door het jaar 11
M. Assumpta
14 juni 2026

Eerste lezing (Exodus 19,2-6a)
Uit het boek Exodus

De Israëlieten waren weggetrokken uit de slavernij van Egypte.
Drie maanden reeds waren ze op stap door de woestijn.
Ze kwamen aan bij de berg Sinai en sloegen er hun kamp op.
Hun leider, Mozes, beklom de berg om er tot God te bidden.
En daar kreeg hij van God de boodschap:
' Zeg tegen het volk van Israël, de afstammelingen van Jacob:
jullie hebben kunnen zien hoe ik tegen de Farao van Egypte heb opgetreden.
Zoals een arend zijn jongen op zijn vleugels draagt,
zo heb ik jullie opgepakt en naar hier gebracht.
Luistert dan naar mijn woorden,
en houden jullie zich aan het verbond dat ik met jullie sloot.
Dan zullen jullie boven alle volkeren uit
mijn bijzondere eigendom zijn.
De hele aarde is van mij,
maar jullie zullen als mijn hogepriesters zijn,
mijn heilig volk.

Tweede lezing (Romeinen 5,6-11)
Uit de brief van de heilige apostel Paulus aan de christenen van Rome

Zusters en broeders,
toen Jezus Christus aan het kruis is gestorven,
was het om ons, mensen, redding te brengen.
Wij hadden ons immers van God afgekeerd.
Het is al heel bijzonder als iemand zijn leven op het spel zet om een goed mens te redden.
En misschien heeft er wel iemand de moed daartoe.
Maar zijn zoon Jezus heeft zijn leven gegeven wanneer wij verkeerd bezig waren.
Daarmee bewijst God hoezeer Hij van zijn mensen houdt.
Wij mogen er dan ook vast op rekenen
dat wij van alle schuld zijn vrijgesproken,
doordat Jezus zijn bloed voor ons heeft vergoten.

Als God ons zijn reddende hand heeft uitgestoken
toen we ons ver van hem afhielden,
dan mogen we er zeker op vertrouwen
dat Hij ons nu nieuw leven zal geven bij Hem.
Meer nog: nu reeds in dit leven brengen wij eer aan God,
omdat we weten dat we door Jezus Christus met God verzoend zijn.

Evangelie (Matteüs 9,36-10,8)
Uit het heilig evangelie van onze Heer Jezus Christus volgens Matteüs

Vele mensen kwamen naar Jezus toe.
En wanneer hij hen zag, kreeg hij diep medelijden met hen.
Ze zagen er moe en uitgeblust uit,
als schapen die hun herder moeten missen.
En Jezus zei tot zijn leerlingen:
'Er is zoveel te doen, de oogst is groot,
maar er zijn te weinig arbeiders.
Laat ons daarom bidden tot God, die Heer is van de oogst,
dat hij arbeiders stuurt om de oogst binnen te halen.'

En dan verzamelde hij zijn twaalf apostelen rond zich
en gaf hen de opdracht op stap te gaan,
en de mensen te bevrijden van boze driften,
en ziekten en kwalen te genezen.
De namen van die twaalf apostelen zijn deze:
allereerst Simon, die Petrus genoemd wordt,
en dan Andreas, zijn broer,
Jakobus, de zoon van Zebedeüs,
en Johannes, zijn broer,
verder Filippus en Bartolomeüs,
Tomas en de tollenaar Matteüs,
Jakobus, de zoon van Alfeüs
en Taddeüs,
ook Simon de Zeloot,
en tenslotte Judas Iskariot, die Hem later zou overleveren.

Voor ze vertrokken kregen deze twaalf van Jezus nog volgende opdracht:
'Ga alleen naar de verloren schapen van het volk Israël.
Niet naar andere mensen, ook niet naar de steden van Samaria.
Vertel overal aan de mensen dat het Rijk van God zal doorbreken.
Maak de zieken weer beter, geef leven aan wie zich dood waant,
bevrijd mensen van hun boze driften.
En laat je niet betalen, want zelf heb je alles voor niets gekregen,
voor niets moet je ook geven.

Homilie

Z en B,

Pastor is het Latijnse woord voor herder.

En pastoraal betekent: zorgen voor mensen, zoals een herder voor zijn schapen zorgt.

Een pastorale eenheid is dan ook een initiatief waarvan de kernopdracht bestaat in die zorg voor mensen.

Ook Jezus van Nazareth had van zijn Vader de opdracht gekregen een pastoraal project te starten, een pastorale eenheid te vormen.

Mattheüs in zijn evangelie vertelt dat hij eerst raad ging vragen bij Johannes de

Doper aan de Jordaan, die hem bemoedigde door te zeggen: niet op mij zat men te wachten, maar op jou. Jij bent het die gerechtigheid komt brengen.

Daarna trok hij zich terug in een woestijn, veertig dagen lang, om over zijn opdracht na te denken.

Dan verkondigde hij vanop een berg zijn missie en zijn visie.

Er stonden verrassende dingen in:

- gelukkig wie arm van geest is,
- gelukkig wie onterecht vervolgd wordt,
- als men je op de rechterwang slaat, bied ook de linker aan,
- heb je vijanden lief.

En nog meer van die zaken.

Die het hoorde was verrast: zoiets hebben we nog nooit gehoord.

Er waren er die er enthousiast over waren, en anderen die het een schande vonden.

Maar er verzamelde zich een aanhang rond hem.

Toen vond hij dat hij zich moest organiseren en stelde een team samen, het team van zijn pastorale eenheid.

Twaalf vond hij een goed aantal.

Maar ook de keuze van wie in zijn team kwam was verrassend.

Geen brave zieltjes, devote mensen.

Ook geen eenheidsworst, maar een grote diversiteit aan persoonlijkheden.

Zo koos hij voor de Zeloot Simon, iemand uit het verzet, maar ook voor de tollenaar Mattheüs, een collaborateur.

Hij nam een geroutineerde, oudere visser, Jacobus, maar ook diens klein broertje Johannes.

Hij riep ook de zelfzekere Bartholomeüs, maar evenzeer de twijfelende Thomas.

Ook de doodeerlijke Nathanaël, en iemand die niet te betrouwen was, Judas Iskarioth.

En ook Simon kreeg een uitnodiging, iemand met een grote mond en een klein hartje. Die noemde hij zelfs 'mijn rots', Petrus.

Dat was goed gezien van Jezus.

Hij wilde niet dat zijn medewerkers allemaal ja-knikkers zouden zijn, mensen zonder persoonlijkheid, zonder een eigen mening.

Neen, er mocht gediscussieerd worden, er mocht vuurwerk ontstaan, zodat het licht zou schijnen vanuit de 'choc des idées'.

Hij gaf vertrouwen aan zijn medewerkers. Ze mochten zichzelf zijn, liefst zelfs. Hij zegde hen niet: 'zo en zo moet je het doen'. Als zij maar werkten vanuit zijn missie en visie.

Z en B,

Veertien dagen geleden had in Antwerpen het festival 'Amen en nu' plaats. De bedoeling was energie op te doen voor de uitbouw van de Vlaamse en de Nederlandse kerk van morgen.

Veel creatieve en vernieuwende initiatieven werden voorgesteld om elkaar te inspireren.

Zo ook het initiatief Labyrint van onze pastorale eenheid.

Ook daar werd duidelijk dat 'Kerk zijn' niet is: overal dezelfde structuren, dezelfde accenten, dezelfde rituelen.

Dit werd heel sterk benadrukt door de Britse theologe Carmody Grey.

Ze daagde de zaal uit om de parochie te zien als een laboratorium: een plek om te experimenteren, te leren en niet bang te zijn om fouten te maken.

Al te lang heeft de kerk van bovenuit alles tot in de kleinste details aan de gelovigen opgelegd.

Een professor godsdienstwetenschappen zegde me onlangs: 'Vroeger was in de kerk zowat alles verboden, en wat niet verboden was, dat *moest* dan, op straffe van zonde.'

Zo heeft Jezus het zeker niet bedoeld.

Zoals hij zijn leerlingen de ruimte gaf om naar eigen godsvrucht en vermogen naar de mensen toe te gaan, zich niet in een keurslijf te laten vangen, zo verlangt hij van de kerk van vandaag – van de paus en de bisschoppen - dat ook zij de gelovigen de ruimte geven om hun geloof op een persoonlijke manier te beleven, en er de kracht en de begeestering uit te halen om teken van hoop en vreugde te zijn in onze wereld.

Pierre Breyne

Wie wil reageren op deze homilie, kan dit doen via e-mail: pierre.breyne@outlook.com En daar krijg je een antwoord op.